

Reseminne

För ett par veckor sedan återvände jag från en resa med transsibiriska järnvägen från Moskva till Beijing. En gammal dröm gick i uppfyllelse. Jag ville uppleva hur stor världen är. Det märker man inte under en flygresor. Jag ville resa enkelt och begränsat. Så blev det. Under en vecka i Sibirien såg vi en massa björkar och gråa samhällen i Sibirien. Sedan blev det stäpp och öken i Mongoliet under ett par dygn. Det var mycket vilsamt att färdas på det sättet. Men också mycket spännande att vistas i områden, som jag inte har haft så mycket erfarenhet ifrån. För att inte tala om roliga och stimulerande möten med reskamrater, försäljare på perrongerna och fantastiska naturupplevelser

Den som reser har något att berätta heter det. Så är det nog. Det är framför allt ett reseminne som dröjer sig kvar i mitt minne. Under några dygn gjorde vi uppehåll i Mongoliet och for ut i stäppområdena i Gobiöknen för att besöka bland hästfolket, en av jordens sista stolta nomadfolk. En gång var de härskare över världens största nation under ledning av Djingis Khan. Landet sträckte sig under tolvhundratalet från Peking till Ungern. Hur de kunde behärska ett så stort område är för mig en gåta. Nu bor det 2-3 miljoner mongoler i Mongoliet, som är ett av jordens kargaste områden.

Jag kommer inte ihåg att jag någonsin upplevt så djup tystnad som där i öknen fjärran från alla "civilisationsljud". Mörkret under natten var kompakt förutom en gnistrande stjärnehimmel fjärran från all elektricitet.

Vi tillbringade natten i jurttält eller ger, som de kallas på mongoliska. Den symbolik, som återspeglas i detta nomadtält berättar om en djup livsförståelse och gav mig impulser, som jag gärna berättar om.

Det tar ett par timmar att sätta upp respektive ta ner ett sådant tält för en stor familj. Bara en vetskapen bekräftar tanken på livet som en resa mot evigheten, där vi får vara beredda på att då och då våga göra viktiga uppbrott.

Dörren är alltid belägen mot söder. Därifrån kommer ljuset och värmen. Det är en påminnelse om att leva öppet mot det som är gott i livet. I vår kultur bombarderas vi alltid med dåliga nyheter. Det är viktigt att inte fly från verkligheten. Men man kan fylla den mentala ryggsäcken med så mycket elände att man alltid söker det negativa, för det känner man ju igen. Men fyller man säcken med det som är gott och rensar ut det andra, så blir man en människa som ser möjligheter där andra ser svårigheter.

Mot norr sätter man det vackra hörnet. Där samlas familjens minnen i form av fotografier och värdefulla saker. Där på väggen hänger man också upp påminnelser om familjens djupaste värderingar, symboler för ro, hopp, kärlek och mening. Det hörnet hjälpte nomaderna att bevara sin djupaste änkighet under kommunistiskt förtryck liksom ikonerna, helgonbilderna i det forna Sovjet hjälpte till att bevara den ryska folksjälens under materialismens förtingligande av människovärdet.

Det runda tältet bärs upp av två pelare, som är symboler för det kvinnliga och det manliga. De står mitt emot varandra och på samma plan. Jag tänker på Khalil Gibrans underbara kärleksdikt: Älska varandra, men gör inte kärleken till en boja. Låt den hellre vara ett rörligt hav mellan era kärleksstränder... Eken och cypressen växer inte i varandras skugga. De två pelarna bär upp en ring som med sina gula färger avbildar solen. Den utgör

öppningen uppåt rymden för att släppa ut röken från eldstaden och för att släppa in solens värme och ljus: Jag tänker på en bön av en professor i ekonomisk historia: Gör vår kärlek till ett fönster mot din rymd. Från solringen i taket går det ut takpinnar i solens varma färger, som sträcker sig fram till väggen som är rund. Alla som vistas i tältet omsluts av värme och välsignelse från mitten.

Att lägga sig att vila där är som en hel gudstjänst, när den är som bäst. Det är en träning att få känna sig omsluten och få vila i ljuset och friden.

Anders Åkerlund

Publicerat i Dalabygden Vecka 27/2005

www.andersakerlund.se